

hjemlet nogen Bemyndigelse for Regeringen til at tilstaa Foreningerne den nævnte Begunstigelse. For Kjøbenhavns Kreditforenings Vedkommende er saadan Bemyndigelse imidlertid meddelt Indenrigsministeren ved Lov Nr. 54 af 4. April 1902, i Henhold til hvilken den ommeldte Begunstigelse er bleven indrømmet denne Kreditforening. Der har derhos ved privat Initiativ dels under Forhandlingerne paa Rigsdagen om sidstnævnte Lov dels i afvigte Rigsdagssamling (jvfr. Folketingets Forhandlinger Sp. 5697—5701 og Landstingets Forhandlinger Sp. 1472—75) været fremsat Forslag om at tilvejebringe Hjemmel til ogsaa at meddele Kreditforeningen af Grundejere paa Landet i Jylland Begunstigelsen med Hensyn til umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler, hvilke Forslag dog ikke ere blevne førte igennem til Lov.

I gentagne til Ministeriet indgivne Andragender har Kreditforeningen af Grundejere paa Landet i Jylland anholdt om, at der ved Regeringens Bistand maa blive søgt udvirket fornøden Bemyndigelse for Regeringen til at indrømme Foreningen en almindelig Tilladelse til, at umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler kunne anbringes i Foreningens Obligationer. Til Støtte herfor har Kreditforeningen i Andragende af 24. Februar 1904 fremhævet, at dens samlede Udlaanssum beløber sig til 13,717,300 Kr., der ikkun udgør 36½ pCt. af Vurderingssummerne, hvorhos Foreningen har oplyst, at Kasseobligationsgælden andrager 13,079,500 Kr., medens Reservefonden udgør 888,775 Kr., altsaa ca. 6¾ pCt. af Obligationsgælden.

I Henhold til foranstaaende og efter hvad der i det hele foreligger angaaende Kreditforeningens Virksomhed, maa man holde for, at Foreningens Status er tilfredsstillende, og at Størrelsen af dens Reservefond under Hensyn til Karakteren af de Panter, hvori den udlaaner, navnlig Panternes mindre betydelige Værdi og deres Beliggenhed spredt over hele Jylland, maa anses for betryggende. Det er da ogsaa Ministeriet bekendt, at Foreningens Kasseobligationer i jævnt stigende Grad blive anvendte til Kapitalanlæg, idet Publikum efterhaanden er naaet til den Opfattelse, at disse Obligationer ere fuldt ud sikre, noget billigere end de tilsvarende Obligationer fra andre Kreditforeninger og saaledes et særdeles godt og rentabelt Anlæg. Der er derfor efter Ministeriets Formening ikke i Kreditforeningens Virke-maade og hele Stilling nogen virkelig Grund til at nægte Foreningen den Begunstigelse, at umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler kunne anbringes i dens Obligationer, saa meget mindre som det er oplyst, at disse allerede i et ikke ringe Omfang — efter forud indhentet Samtykke fra Justitsministeriet — ere blevne anvendte til Anbringelse saavel af umyndiges Midler som af Lens, Stamhuses, Fideikommissers og de under offentlig Bestyrelse eller offentlig Tilsyn staaende Stiftelsers og Legaters Midler. Nødvendigheden af et saadant forudgaaende Samtykke i hvert enkelt Tilfælde er imidlertid ikke blot til Besvær for alle vedkommende Parter, men maa ogsaa antages ofte at afholde Bestyrere af slige Midler fra at anbringe disse i Foreningens Obligationer.